

Άναβε τη Θεϊκή σπίθα

/ [Γενικά Θέματα](#)

Φωτο:philenews.com

(Στην ιερή μνήμη μ. Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου)

Του Χριστού το δρόμο πάλι

όλοι παίρνουμε ξανά

προς τ' ονειρευτό παλάτι

τραγουδώντας ωσαννά.

Η φωνή κρυστάλλινη, χαρούμενη, λαγαρή έβγαινε από το στόμα ενός ιερωμένου στο βάθος της στενόμακρης αίθουσας, που ήταν ασφυκτικά γεμάτη από μεγάλες μαθήτριες, με τις μπλε ποδιές και άσπρο κολλάρο. Ο ιερέας, σαρανταπέντε περίπου χρόνων, μέτριου αναστήματος, με μάτια ολόμαυρα εκφραστικά, με

αρμονικές κινήσεις διηύθυνε το τραγούδι.

Τι ομορφιά που έχουν τα νιάτα! Τα μάτια τους αγνά, πεντακάθαρα, οι φωνές νεανικές να βγαίνουν αβίαστα και φυσικά από τα γερά πνευμόνια τους κι η ανεμελιά και η χαρά ζωγραφισμένη στα μέτωπα και στα ροδαλά μάγουλα, στα χείλη, στις φωνές, στις κινήσεις...

Σαν τέλειωσε το όμορφο τραγούδι, όλες όρθιες έκαναν προσευχή και στη συνέχεια ο ιερέας – κατηχητής με ζωντανό και παραστατικό ύφος έθεσε σύντομα και δυνατά το θέμα για να ακολουθήσει, όπως είπε, συζήτηση. «Η ετοιμασία της νέας για το γάμο». Ένα αυθόρμητο χειροκρότημα, δηλωτικό ευαρέσκειας και ενθουσιασμού, ακούστηκε από σαράντα περίπου ζευγάρια χέρια.

Μια μαθήτρια φώναξε «Μπράβο, πάτερ, σας ευχαριστούμε. Ενώ πολύ μας απασχολεί ο γάμος, δεν τολμούσαμε να το εισηγηθούμε ως θέμα στο Κατηχητικό». Μια άλλη, ξανθιά, πήρε το λόγο. «Η δική μου απορία είναι: Κακό είναι που σκέφτομαι συνέχεια το γάμο»;

—Μήπως κάποια θέλει να απαντήσει; Ρώτησε ο κατηχητής.

—Νομίζω ότι, ως μαθήτριες, έχουμε τώρα άλλες φροντίδες με τα μαθήματα και δεν πρέπει να τον σκεφτόμαστε το γάμο. Στη στιγμή τα μουρμουρητά μεταξύ τους δυνάμωσαν. Άλλες τάχθηκαν με την πρώτη μαθήτρια κι άλλες με τη δεύτερη.

Ο ιερέας στο τέλος υποστήριξε.

Η γνώμη μου, παιδιά μου, είναι, ότι είναι τόσο κακό να σκέφτεται μια κόρη στην ηλικία σας συνέχεια το γάμο, όσο κακό είναι να μην τον σκέφτεται καθόλου.

—Το πειραχτήρι της τάξης μας, η όμορφη Εύα, σχολίασε.

—Δηλαδή, πάτερ, τόσο όσο... Γιατί αυτό; Εγώ δεν το καταλαβαίνω.

—Ναι, παιδί μου, τόσο όσο...

Όταν μια νέα δεν σκέφτεται καθόλου το γάμο πως θα ωριμάσει; Πως θα δείξει ότι προβληματίζεται και ετοιμάζεται γι' αυτό το μεγάλο θέμα, που δεν είναι μόνο ισόβιο αλλά και αιώνιο; Και, πάλι, η άλλη που σκέφτεται συνέχεια το γάμο κακό κάνει στον εαυτό της. Γιατί απολυτοποιεί ένα θέμα, το απομονώνει και απομονώνεται και δεν αφήνει τον εαυτό της να ασχοληθεί σοβαρά και με άλλα σημαντικά θέματα, όπως, για παράδειγμα με τη μόρφωσή της. Κι ακόμη δεν πασχίζει για την ολοκλήρωσή της σε όλους τους τομείς, πνευματικό, ψυχικό, σωματικό.

Στο σημείο αυτό η Άννα ρώτησε.

—Τι σημαίνει προετοιμασία για το γάμο, πάτερ; Μπορείτε να μας πείτε κάτι πρακτικό;

—Ας πούμε, Άννα. Γίνεται να φτάσει κάποια στο γάμο και να μην ξέρει να μαγειρεύει; Γίνεται σαν χαλάσει το στρίφωμα να τρέχει στη μοδίστρα για διόρθωμα; Γίνεται ν' αρρωσταίνει το παιδί και αυτή να κλαίει πιο θλιμμένα απ' εκείνο;

Ο άντρας να κουβαλά με το κουτάλι κι εκείνη να ξοδεύει με το τσουβάλι γίνεται; Να είναι όλη την ώρα «μύτη του δυόσμου» και με το παραμικρό να ανάβει γίνεται;

Να είναι άστατη κι ακατάστατη, αγχώδης και γκρινιάρικη και σκυθρωπή γίνεται; Πως στεριώνει έτσι ένα σπιτικό;

Και συναισθηματικά είναι απαραίτητο να προετοιμαστεί και να καλλιεργηθεί η νέα.

Δεν είναι έτοιμη ακόμα για το γάμο η κόρη, που δεν έχει προχωρήσει από το εγώ στο εσύ (τον άντρα της) και στο εμείς (τα παιδιά της, τα πεθερικά...)

Η Εύα, με τον αυθορμητισμό της, ξαναχτύπησε:

—Κι αυτό, πάλι, το θέμα με τα πεθερικά; Έχω ακούσει για αντρόγυνα που χωρίζουν, εξαιτίας αυτής της σχέσης. Τι έχετε να μας πείτε, πάτερ;

—Αν αγαπάς τον άνθρωπό σου, που σου έδωσε ο Θεός, αγαπάς κι αυτούς που τον γέννησαν. Αγαπάς τους γονείς, τον άντρα σου όπως και τους δικούς σου. Και επειδή το ίδιο κάνει και ο σύντροφός σου, τότε έρχεται αρμονία και γαλήνη. Και τούτη η αγάπη, που δεν είναι ανέξοδη, γεννά μεγάλη και γενναϊόδωρη πληρωμή, την ευλογία του ζωντανού Θεού στο σπιτικό σου.

Ξαφνικά κάποια ξέσπασε σε λυγμούς... Ο ιερέας – κατηχητής στράφηκε προς αυτή.

—Παιδί μου, τι σου συμβαίνει; Είσαι άρρωστη; Μήπως είπα κάτι που σε πλήγωσε;

—Όχι... όχι... Σκούπισε τα μάτια με την άκρη του μανικιού της ποδιάς της...

Νομίζετε, πάτερ, ότι μόνο από καλούς γονείς μπορεί να γεννηθούν καλά παιδιά, που να φτιάξουν μια αρμονική οικογένεια;

—Καθόλου δεν το πιστεύω αυτό.

Τι λέει ο λαός μας; «Απ' αγκάθι βγαίνει ρόδο κι από ρόδο βγαίνει αγκάθι». Από βλαμμένες ή ελαττωματικές οικογένειες καμιά φορά βγαίνει ένα παιδί σωστό μάλαμα. Κι αντίστροφα. Ο Θεός πατέρας επεμβαίνει με την πάνσοφη, διακριτική του αγάπη και επιφέρει ισορροπία. Κάνω ένα συλλογισμό: Αν οι ψηλοί γεννούσαν ψηλούς, και οι κοντοί κοντούς, θα είχαμε γίγαντες και νάνους.

Αν οι έξυπνοι γεννούσαν έξυπνους και οι βλάκες βλάκες, θα είχαμε τέρατα ευφυίας και τέρατα βλακείας...

Είπαν με ικανοποίηση τα κορίτσια, ανακουφίστηκε κάπως η μαθήτριά που πρόβαλε την ερώτηση. Πρώτα έσκυψε το κεφάλι, ύστερα στάθηκε στα πόδια της και κάτι ήθελε να πει... αλλά κόμπιαζε. Στο τέλος τόλμησε και το είπε:

—Να σας πω τη σπιτικιά μου τραγωδία;

Η μάνα μου παράτησε τον πατέρα μου, ένα επιτυχημένο δικηγόρο και καλότατο άνθρωπο και συζεί μ' ένα... Μωαμεθανό...

Τι έχετε, πάτερ, να μου πείτε; Γιατί; Τι φταίω εγώ;

—Σε νιώθω, παιδί μου, νιώθω όλη την πίκρα στην ψυχή και το παράπονο στα χείλη. Τι φταίει, όμως, στην προκειμένη περίπτωση ο Θεός; Στα λάθη των γονιών κάνε εσύ την ευγενικιά σου εκδίκηση. Από το πικρό να βγάλεις γλυκό. Να γίνεις ένας αληθινός σωστός άνθρωπος και να φτιάξεις μια πρότυπη οικογένεια... Ο Θεός δεν πέθανε. Να το δεις...

Λες και γλύκανε ο πόνος και καταλάγιασε, για την ώρα, η πίκρα μέσα της...

Μ' αυτά κι άλλα πολλά ερωτήματα και με επιτυχημένες αποκρίσεις ο διάλογος ζωντανός, γόνιμος, με διαρκές το ενδιαφέρον κράτησε μια ώρα. Ο κατηχητής έγραψε στον πίνακα το σύνθημα «Το μυστήριο τούτο μέγα εστίν» (Προς Εφεσίους ε', 32).

Κι οι μαθήτριες σε ειδικό βιβλιαράκι το αντέγραψαν.

Ενώ ετοιμάζονταν για την προσευχή, ξαφνικά ο ιερέας έστρεψε το λόγο σε μένα.

—Σήμερα βλέπω για πρώτη φορά στο Κατηχητικό μας μια νέα μαθήτρια, που κάθησε στο τελευταίο κάθισμα. Από τη σπίθα που είδα στα μάτια της κατάλαβα ότι ο λόγος του Θεού τη συγκινεί. Δεσποινίς, είναι χαρά μας να σας έχουμε τακτικά στο Κατηχητικό μας. Μπορείτε να μας πείτε το σχολείο σας και το όνομά σας, αν θέλετε;

Από το Γυμνάσιο Φανερωμένης, εδώ δίπλα.

Είμαι της Β' Λυκείου και λέγομαι Ελένη Βαρνάβα.

Μου είπε για σας και για το μάθημα αυτό ο σεβαστός μου υποδιευθυντής ο κ. Παπαχρυσοστόμου. Σας ευχαριστώ για ό,τι απόλαυσα σήμερα. Δεν θα κάνω πια καμιά απουσία.

Αυτή ήταν η αρχή της γνωριμίας μου με τον φλογερό τον μπουρλοτιέρη των Ψυχών Παπασταύρο Παπαγαθαγγέλου, εφημέριο του ιερού ναού Παναγίας Φανερωμένης, που ήξερε να μεταλαμπαδεύει την αγάπη στο Χριστό και στην πατρίδα, δυο αγάπες που έκαιγαν σωστό καμίνι μέσα του.

Κούλα Παρασκευά

Πηγή: «Μνήμη Παπασταύρου, τιμητικός τόμος, 100 χρόνια από την Γέννησή του, 10 χρόνια από τη κοίμησή του», σελ.184-188, ίδρυμα Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου, Λευκωσία 2011.